

IN MEMORIAM

Prof. Dr. Veress László (1932–2011)

Szeged református egyházzenei életének meghatározó személyiségét 2011. január 11-én szólította magához a Mindenség Ura.

Veress László Székelyföldről származó szülők gyermekeként Makón született 1932. február 21-én. Első egyházzenei élményei a makó-újvárosi református gyülekezethez kötődtek, ahol kántortanító édesapja orgonált, és „... már egészen kicsi koromban magával vitt, és maga mellé ültetett az orgonapadra. A templombelső varázsa, a szép muzsika, a lelkész tiszteletet parancsoló, méltóságteljes beszéde, járásakelése életre szóló benyomást gyakorolt rám.” — olvashatjuk egyik önéletírásában.

A család Szegedre telepedésével a Kálvin téri gyülekezet közösségében, a Református Palotában nevelkedett, közvetlen részesévé vált az ott zajló sokszínű tevékenységeknek. Először harmónium mellé ülve szolgált a hétközi gyülekezeti alkalmakon, majd 17 évesen a helyi gyülekezet kinevezett helyettes kántora lett. 20 éves korában pópresbiterré választották, és a következő 50 évben —néhány kényszerű szünettel— tagja maradt a presbitériumnak. 20 éven át egyházköz-ségi gondnok, egy cikluson át a Csongrádi Református Egyházmegye gondnoka, a Tiszántúli Egyházkerület Tanácsának tagja, valamint két ciklusban a MRE Zsinatának és Zsinati Tanácsának tagja, világi jegyzője, továbbá az ének-ügyi bizottság tagja volt.

1992-től részt vett a Debreceni Református Hittudományi Egyetem lelkész-képesítő vizsgabizottságának munkájában. A Rendszeres Teológiai Tanszék Hatvani Istvánról elnevezett kutatócsoportjának alapító tagja volt. Orvosprofesszorként a Debreceni Akadémiai Bizottság konferenciáin számos előadást tartott a természettudomány és a hit témakörében.

A DRHE Szegedre kihelyezett Vallástanárképző Tanszékén 1996-tól óraadó tanárként egyházi ének-zenei és himnológiai ismereteket oktatott.

A szerteágazó tehetséggel megáldott emberekre jellemzően eleve sokirányú érdeklődésének egyik iránya szerint már 10 évesen orvosnak készült, de felsős gimnazista éveit az irodalom és a nyelvek iránti vonzalom, valamint — természetesen— a zene iránti rajongás töltötte ki. A szépirodalomhoz való vonzódását versei és novellái példázzák. Az utóbbiak közül több a Református Diákszövetség lapjában jelent meg nyomtatásban. Az érettségihez közeledve latolgatta a lelkészi hivatás és a latin-angol szakos tanári pálya lehetőségeit is. Végül 1950-ben mégis az Orvosi Egyetemre iratkozott be, ahol 1956 szeptemberében kapott diplomát.

Már ötödéves hallgatóként demonstrátor, szigorló orvosként kinevezett gyakor-nok lett az Igazságügyi Orvostani Intézetben. Két éves belklinikai tevékeny-

sége után, 1959-ben szakorvosi képesítést szerzett és tanársegéd lett. 1962-től a MÁV Egészségügyi Szolgálatához történt áthelyezéséig adjunktusként tevékenykedett. Igazságügyi elmeorvos-szakértői tevékenysége mellett kb. 300 tudományos közleménye jelent meg, melyek jobbára patológiai, hisztológiai tanulmányok.

1973-ban védte meg kandidátusi értekezését. 1985-ben egyetemi tanári címet kapott. 1993-ban a Szegedi Akadémiai Bizottság Orvostudományi Szakbizottságának tagjává választották.

Ifjúkorának meghatározó része volt a cserkészlet. 1938-ban az édesapja által vezetett cserkészcsapatban lett cserkészapród. Szegedre kerülve az 552. sz. Petneházy Dávid cserkészcsapat vízi rajában élt aktív cserkészéletet. Hosszú évtizedek kényszerű várakozása után nevéhez fűződik a Petneházy csapat újraélesztése. Fő törekvése a cserkészvezető-képzés és a kiscserkészlet fellendítése volt. 1998-tól a szegedi V. kerület elnöki teendőit is ellátta.

Zenei tanulmányait hétévesen kezdte. Előbb hegedült, majd zongorázott és orgonált. Egy rövidebb időszakban —éjszakánként jövedelemkiegészítés céljából— bázongoristaként tevékenykedett, az orvosi diploma átvételéig.

Néhány orvoskollégájával, amíg egészsége engedte, rendszeresen együtt muzsikált, de zenei tevékenységének fő vonalát a több mint 60 éven át hűséggel végzett kántori szolgálat jelentette.

Az igényes gyülekezeti orgonajáték iráni elkötelezettségét bizonyítja kb. 30 e tárgykörben megfogalmazott írása, valamint „Meditációk zsoldárokról és dicséretekről” című intonációgyűjteménye, amely két kötetben megjelentetve, kétszer 25-25 zsoldárhoz és dicsérethez nyújt elő- és utójátékokat. Az egyes énekekhez a Heidelbergi Káté tanításából idéz néhány odaillő gondolatot. A feldolgozások mély beleérzést sugároznak az adott zsoldár vagy ének tartalmát, szöveges mondanivalóját illetően, ami nem csak hangulati tényező az egyes intonációkban, hanem az invenciót meghatározó tartalmi elem. Nem csak az adott dallam karakterét készíti elő, hanem azáltal, hogy „... a záróhangra világosan vezet rá, az ének minden nehézség nélkül elkezdhető a 8. ütem befejezése után” — írja a sorozathoz adott ajánlásában ifj. Fekete Károly.

Veress Laci bácsinak az istentiszteleti orgonista szolgálata szent dolog volt. Az elmúlt húsz évben mindössze talán tíz alkalommal „hiányzott” istentiszteleten az orgonapadról, de ekkor is szinte kivétel nélkül egyházmegyei vagy zsinati kötelelességeinek teljesítése miatt.

Szép családi élete, hivatásként művelt orvosi szolgálata, köztisztületben álló szegedi polgár volta, önzetlen gyülekezeti, egyházzenei és cserkészparancsnoki tevékenysége egyaránt például szűkebb környezetének és az egész Magyarországi Református Egyháznak.

Requiescat in pace!

Sanda István Dániel